

— Έχεις καιρό πού τὴν ἐγνώρισες Πέτρο;

— Ἀπόψε κλίνει χρόνος. Ὀλάκερη ζωὴ μὲ βραχνίζει. Δὲ θέλησε νὰ νοιώσῃ τὴ θεϊκὴ φλόγα πού κρύπτω στὴν καρδιά μου. Κι' ἐγὼ πιά δὲν θὰ θελήσω νὰ μάθω τί κρύπτει στὴν καρδιά της. Δὲν τὴν ἀγαπῶ. Τὸ συμβόλαιό μας εἴταν γιὰ ἓνα χρόνο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἀφ' ἧς τίποτε δὲ μᾶς συγκρατεῖ. Μόνο μιὰ ἐνθύμησις θὰ μένῃ κατὰ βῆμα στὴν ψυχὴ μου καὶ πρέπει τὰ τὴν θυμοῦμαι πότε πότε, γιὰ τὴς χρωστῶ πολλὰ πράγματα. Ἀπὸ τῆς φτάνει. Ἄν ἔχῃ καρδιά, ἂν ἔχῃ νοῦ, θὰ τραγουδήσῃ καὶ πάλι πλάι μου τοὺς στίχους πού ἡ παρθενικὴ μου ἀγάπη τῆς εἶχεν ἀποκαλύψει.

«δὺο τραγούδια σ' ἔταν ἤχο τορισμένα
δὺο ἀχτίδες ἀπ' τὸ ἴδιο ἀστέρην».

Τοὺς κρατῶ μέσα στὸ νοῦ μου. Θὰ τοὺς κρατῶ γιὰ πάντα. Μ' ἀφτοὺς στὸ γοργόγερεμα τοῦ χρόνου, θὰ διώκτω κάθε σκέψη λωλή, κάθε τρελὴ ἀγάπη πού θὰ μὲ τριγυρίσῃ μέσα στὸν κόσμον τῆς γῆς.

Ἀπὸ σήμερον εἶμαι πεθαμένος. Καρδιά, ψυχὴ, οἱ αἰσθησῆς μου ὅλες νεκρές θὰ μνέσκουν στοῦ κόσμου τίς πλάνες ὁμορφίες, στῆς γυναικίνας τὸ πανηγρὸ γέλοιο, στῆς Περθένας τὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀθωότητά της. Θὰ γίνω μιὰ σκιά. Ἐνὰ ὄνειρο. Θὰ εἶμαι ἄνθρωπος χωρὶς ζωὴ!...

Αἶ φίλε μου, τοῦ Ναζωραίου ἡ ἀνάστασις ἔγινε σὲ τρεῖς μέρες. Ἡ δική μου θὰ γίνη ὅταν ξάφνου χωρὶς νὰ τὸ προσμένω, νοιώσω τὰ φλογερά της χεῖλη καὶ σμιζοῦν μὲ τὰ δικά μου σ' ἓνα παρθενικὸ ἀτέλειωτο φιλί.

Ἀθήνα.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ἰδε σελ. 82).

Βένιερος.—Καλά! (Ἡ Φρατζέσκα τῷ φέρει καφέ. Ἀνάπτει τὸ σιγάρον του).

Γεώργος.—Ἐρχα, δόξα σοι ὁ Θεός. Φροῦτο, θειά; Δὲν ἔχει κανένα φροῦτο;

Βένιερος.—Ἄ, φροῦτα! Ἀπὸ τόρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὰ κατὰργώ! ὅταν θὰ φθάσῃ ἡ χολέρα στὴ Δῆλον θὰ εἶνε ἀργά. Φάγε κυδωνόπαστο, φάγε κομπόστα... Δὲν διαβάζεις ἐφημερίδες;

Γεώργος.—(ἐγερσόμενος) Ἐπειτα εἶνε τόρα τόσῳ ἀκριβὰ!... Ἄς πάω κ' ἐγὼ νὰ κάμω τὴν τουαλέττα μου! (Ἐξέρχεται. Ὁ Βένιερος τὸν παρακολουθεῖ δι' ἀγρίου βλέμματος· σὲ ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Εὐτύχιος καπνίζει μελαγχολικῶς).

Βένιερος.—Ἀκούσατε πῶς μοῦμιλᾷ ὁ παρκαγνὶός μου; Γλωσσούλα, τὸ παληρόπαιδο! Ὁλὼ φαρυάκι! Ἐτσι καὶ ἡ ἀδελφοῦλά του ἡ Οὐρανία. (Ἐλα,

Βάρλα, πού βάλθηκες νὰ μὴν ἀφήσῃς γραμμὴ!) Μόνον ἡ Ἀνθὴ εἶνε καλὴ, — ἴσως γιὰ τὴν εἶνε βλάξ.

Θεῶν.—Ἐλα, σήκονε, Φρατζέσκα καὶ γρήγορα. (Ἡ Φρατζέσκα σηκώνει τὸ τραπέζι).

Εὐτύχιος.—Βλάξ ὅχι! ἀπονήρευτη μόνον. Ὁ Θεός νὰ τὴ λυπηθῇ μέσα σὲ κόσμον τόσῳ πονηρὸ καὶ διεσθαρμένο!

Βένιερος.—Ἀμήν! — Δὲν παρκαπονοῦμαι ὅμως· βαρέθηκα νὰ παρκαπονοῦμαι. Ἐτσι εἶνε ὁ κόσμος, καὶ δυστυχῶς τὸν ἐγνώρισα πολὺ. Κακοὺς πρὸς ἐσὲ θὰ βρῇς μόνον ἐκείνους πού ἔχεις εὐεργετημένους—.

Βάρλας.—Ἐτσι εἶνε!

Βένιερος.—Εἶνε ἡ πλέον τετριμμένη ἀλήθεια. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ κόσμος εἶνε κακὸς πρὸς ἐμὲ, γιὰ τὴν τὸν ἔχω γεμίσει μ' εὐεργεσίες. Ἐναν; δύο;—Ἐκατὸ, δικόσους, τρακόσους ἀνθρώπους ἔχω σώσει εἰς τὴν ζωὴ μου. Καὶ ἀπὸ τί; ἀπὸ τὸ θάνατον τῆς πείνας, ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία, ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι. (προσποιούμενος θρηνηδὴ ἀπελπιστικῇ κραυγῇ): «Ἄ, κύριε Βένιερε, θάυτοκτονήσω, σώσέ με—ὁ ἕνας, ἔχω ἑλλειμμα καὶ θὰ μὲ ἀνὰ κλύψουν». Ὁρίστε! Ὁρίστε καὶ σύ! Ὁρίστε καὶ σύ! Τίποτε! χαμένα ὅλα, Ἄν ἔλθω μιὰ μέρα στὴν ἀνάγκη ἐνὸς πενταδράχμου. Δὲν ξέρω ποῖος θὰ βρεθῇ νὰ μοῦ το δώσῃ. Ἀπελπισία!

Θεῶν.—Πίστεψέ μου!

Βάρλας.—Αὐτὸς εἶναι ὁ κόσμος!

Εὐτύχιος.—Κακὸς πολὺ κακός! (Ἐγείρεται).

Θεῶν.—Θέλεις νὰ νυθῇς παιδί μου; Πήγαινε στὴν κάμαρα τοῦ Γεώργου. (Ὁ Εὐτύχιος ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ σαλόνι).

Βένιερος.—Ναί· νύφου κ' ἀποφάγαμε. (Ἐνοιοῦ σου καὶ σύ, καλὸς εἶσαι!)

[Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μαρῶλης καὶ ἡ Φρατζέσκα, βοηθοῦντων καὶ τῶν ἄλλων, ἀνοίγουν τὸ τραπέζι πέρα-πέρα, τὸ στρώνουν μὲ πράσινη τσόχα καὶ τοποθετοῦν ἐπ' αὐτοῦ τὰ σχετικὰ ἀντικείμενα καὶ γύρω-γύρω καθίσματα).

Βένιερος.—Δὲν τοὺς ἄρῃσω! Τὰ ἐπροσπάτευσα, τὰ πῆρα στὸ σπῆτι μου, ἐμάλωσα μὲ τὴν γυναικα μου γι' ἀγάπη τους, τὰ ἐντυσα πού δὲν εἶχαν ποικαμῖσο νὰ φορέσουν, τὰ ἔκαμα ἀνθρώπους, τὰ ἐφρόντισα εἰς ὅλα καὶ γιὰ ὅλα, καὶ ἔπειτα ἔχουν μοῦτρα καὶ μιλούν!

Θεῶν.—Τὰ παρεξηγεῖς τὰ καυμένα. Ἐκεῖνα σὲ λατρεύουν. (Σῶπα, καυμένα, μπροστὰ στοὺς ὑπηρέτας!)

Βένιερος.—Ἐσένα σὲ εἶπα καὶ ἄλλη φορὰ ὅτι δὲν εἰξέμερς παρὰ τὰ γυρεύς παράδες.—ἄς εἶνε! Μὴ κῖνει τὸν ἀνὰ γυρον! (τὴν κυττάζει ἀργίως). Ἄκουσε, Βάρλα. Ξέρεις τί μου εἶπε μιὰ μέρα ἡ ψυχολόγη μου Οὐρανία; «Ἐγὼ ἐκτιμῶ ὅτι δίδεται ἀπὸ ἀγάπην ὅχι ὅτι δίδεται ἀπὸ συμφέρον». Ἡθελε δηλαδὴ τὰ μοῦτρα της νὰ πῇ.. καταλαβαίνεις. Καὶ ἐγὼ ἔκαμα γι' αὐτὴ — ἔστω καὶ μὲ τὸ ἀζημιώτόν μου, — ὅτι δὲν θὰ ἔκανε σή-

μερὰ οὗτε ὁ Χριστός, αὐτὸ δὲν τὸ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν (ἐξάπτεται ὁ λόγος καὶ βήχει).

Βάρλας.—Δὲν το πιστεύω...

Βένιερος.—Νά το πιστεύσης... Ἀμα σοῦ μιλῶ ἐγὼ, νά πιστεύης. (Περιβ.λέπει). Ἐτοιμα βλέπω .. δὲν λείπει τίποτα.

Εὐτύχιος.—(Ἐπιστρέφων). Ἦ λαμητόμος ἐστήθη!

Βένιερος.—Γιὰ μερικούς.

Εὐτύχιος.—Γιὰ ὅσους ἀφίνουν τὴν Τύχη τυφλή.

Βένιερος.—Ἀκριβῶς! (τὸν κυττάζει).

[Ἐξέρχονται πάντες ἐκτὸς τοῦ Εὐτυχίου. Ἡ Θεὼν καὶ ὁ Βάρλας ἀπὸ τὸ σαλόνι, ὁ Βένιερος, β.λέπων τὸ ὠρολόγιόν του, ἀπὸ τὴν πρὸς τὰριστερὰ θύραν].

Βένιερος.—Γρήγορα καὶ ἀργήσαμε· ὅπου καὶ ἂν εἶνε μὰς ἔρχονται.

Οὐρανία.—(εἰσέρχεται ἐν κομψῇ περιβολῇ). Ἐδῶ εἴσθε;

Εὐτύχιος.—(Συνερχόμενος ἐκ τῆς βαθείας του ῥέμβης). ὦ, Οὐρανία!

Οὐρανία.—(τὸν παρατηρεῖ). Γιατί εἴσθε τόσῳ μελαγχολικός; Σὰς παρετήρησα καὶ πρωτότερα.

Εὐτύχιος.—Τίποτε... δὲν ἔχω τίποτε.

Οὐρανία.—Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν. Πρὸ μίαν ὥραν ἀκόμη εἴσθε τόσῳ εὐχαριστημένος... φαιδρός... καὶ ἔξφρα! Μήπως... (μειδιᾷ).

Εὐτύχιος.—(συνάπτων τὰς χεῖρας). ὦ Οὐρανία! ἂν ἤξευρες! ἂν ἤξευρες!

Οὐρανία.—Τί τρέχει! Θεέ μου... μὲ τρομάζετε.

Εὐτύχιος.—Καὶ εἶνε νά μὴν τρομάζης; ἂν ἐμάνθανες καὶ σὺ, ὅσα ἔμαθα πρὸ ὀλίγου...

Οὐρανία.—Εὐτύχιε! (ἐντρομος περιβ.λέπουσα). Μὰ τί εἶνε;

Εὐτύχιος.—Θὰ μάθης· θὰ τα μάθης ὅλα... δὲν εἶνε δυνατόν νά μὴ τα μάθης.

Οὐρανία.—Λέγε!

Εὐτύχιος.—(ἀρπάζων τὴν χεῖρά της). Οὐρανία ἔχω ἀνάγκη τῆς ἀγάπης σου· τόξα περισσότερον παρὰ ποτέ. Σὲ ἀγαπῶ, Οὐρανία. Σὲ τὸ εἶπα, σὲ τὸ λέγω καὶ πάλιν. Ὁ ἔρως σου μόνον θὰ μου δώσῃ τὴν δύναμιν, θὰ μου ἐπιβάλῃ τὴν υποχρέωσιν καὶ θὰ μου δώσῃ τὸ δικαίωμα νά ἐνεργήσω ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μας, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ... Μὲ ἀγαπᾷς, Οὐρανία;

Οὐρανία.—(λαμβάνει καὶ τὴν ἄλλην του χεῖρα). Ἀμφέβαλες ποτέ;

Εὐτύχιος.—Μὰ μὲ ἀγαπᾷς μὲ ὅλην τὴν δύναμιν καὶ προπάντων μὲ ὅλην τὴν πεποίθησιν;

Οὐρανία.—(κλίνει πρὸς τὸ στήθος του). ὦ, Εὐτύχιε, ἂν ἤξευρες!

Εὐτύχιος.—(τὴν θ.λίβει ἐπὶ τοῦ στήθους του). ὦ, τόξα, εἶμαι ἡσυχος· τόξα εἶμαι ἰσχυρός. Ἐσώθημεν! (τὴν ἀσπάζεται εἰς τὴν κόμην).

Θεὼν.—(εἰσερχομένη ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ β.λέ-

πουσα τὸν ἐραγκαλισμὸν κατευχαριστημένη): Πο-
λὺ ἐπροχωρήσατε, βλέπω. (Ὁ Εὐτύχιος καὶ ἡ Οὐ-
ρανία ἀπομακρύνονται τεταργμένοι).

Βένιερος.—(εἰσερχόμενος διὰ τῆς πρὸς τὰρι-
στερὰ θύρας, σχεδὸν ταυτοχρόνως, καὶ μαρτεύων
τὴν σκηρὴν, καταθυμωμένος). Πολὺ ἐπροχωρήσατε
βλέπω!

Θεὼν.—(τρομάζουσα). ὦ, συμφορά!

Βένιερος.—Κύριε, καταχρᾶσαι! Δὲν ἐφάρθηκες
διόλου καλὰ σ' ἕνα σπίτι συγγενικό σου, σ' ἕνα
σπίτι δικό σου! Ἀνθρώπος μὲ τὰς ἀξιώσεις ποῦ εἶ-
χες, δὲν ἐπερίμενα ποτέ νά δεχθῇ...

Θεὼν.—Μὴ φωνάζετε γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.
Ἄχ, ἡ καρδιά μου!

Εὐτύχιος.—Ἀναγνωρίζω τὸ λάθος μου καὶ εἶ-
μαι ἔτοιμος νά το ἐπανορθώσω.

Βένιερος.—(θυμῶν περὶ σφόδρα). Ἄ, ἔτσι!
τὸ ἔχεις εὐκολο. Αὐτὸ ἦταν τὸ σχέδιόν σου καὶ τὸ
σχέδιό τῆς θείας σου... Ἄ νομίζετε ὅτι δὲν τα εἶχα
καταλάβει; Μὰ ἔνοια σας καὶ δὲν θὰ σας γίνη
αὐτὸ ποῦ γνωρίζετε! (Προχωρεῖ βήματά τινα). Ἐγὼ
δὲν θέλω τὸ ἐκπτάλαξες; (Πρὸς τὴν Οὐρανίαν).
Τὸ ἐκπτάλαξες καὶ σὺ, ἔ; (Πρὸς τὸν Εὐτύχιον).
Καὶ ἂν της ἀρέσῃ νά τὴν ἀγκυλιάζης καὶ νά τὴν
φιλῇς, ἐδῶ εἶνε ὁρίστε! Αὐτὴ θὰ μετανόησῃ ὕστερα.

Θεὼν.—Λεωνίδα μου νά μὴ μὰς ἀκούσουν καὶ
οἱ ἄλλοι.—Εὐτύχιε, σιωπή. (Παρατίθεται μεταξὺ
τῶν δύο.).

Εὐτύχιος.—Μπορεῖτε νά μας βρίζετε ὅσῳ θέ-
λετε· δὲν θὰ σας ἀπηντήσω ἄλλο, ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ
σας ἀπήτησα. (Κτυπᾷ τὸ κωδοῦνι τῆς θύρας).

Βένιερος.—ὦ, τὸ ξέρω πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ
ἐγὼ...

Θεὼν.—Νὰ ἔρχονται ξένοι. Ἄχ, θὰ μας ἀκού-
σῃ ὁ κόσμος. Μὴ σκάνδαλο, μὴ σκάνδαλο! (Σπεύ-
δου ἀπὸ τὸ βάθος ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Βάρλας, ἐξ-
έρχεται ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν ἡ Ἀρθή).

Γεώργιος.

Βάρλας. } Ἐρχονται! Ἐρχονται!

Ἀρθή,

Βένιερος.—(Προχωρῶν ἐμπρός). Ὁ κόσμος...
ὦ κόσμε, κόσμε! Πόσα ἐγκλήματα ἀποκρύπτονται
ἐν ὀνόματί σου!

Ἦ αὐλαία πίπτει.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Κατὰ λάθος παρελείφθη ἀπὸ τὸν «Ψυχο-
πατέρα» ἕνα τεμάχιον [μεταξὺ τοῦ 9ου καὶ
τῆς ἀρχῆς τοῦ 10ου φυλλαδίου] τὸ ὁποῖον καὶ
παραθέτωμεν:

Εὐτύχιος.—Δὲν ἤξεύρω... Γιατί γελάται;

Οὐρανία.—Ἐτσι.

Εὐτύχιος.—Καλὰ. (Μετά τινα παῦσιν, καθ'

ἦν τὴν βοηθεῖ εἰς τὴν τοποθεσίαν τῶν ἀνθέων)
Ἡθέλατε νὰ τὴν μάθετε αὐτήν;

Οὐρανία.—Ὅχι.

Εὐτύχιος.—Πολὺ καλὰ.

Οὐρανία.—Μὰ τὴν γνωρίζω;

Εὐτύχιος.—Πολύ... Μὰ καστάνη, ὡρὰ, μὲ
μαῦρα μάτια, ἔξυπνη, ἀγαθὴ, ὠραία...

Οὐρανία.—Μᾶλλον κοντὴ;

Εὐτύχιος.—Μᾶλλον ἀψηλὰ.

Οὐρανία.—Δὲν γνωρίζω καμμιά τέτοια.

Εὐτύχιος.—Θὰ τὴν μάθετε... μὲ τὸν καιρὸ. Μή-
πως θέλετε νὰλλάξομαι ὁμιλία;

Οὐρανία.—(μειδιᾷ). Τὴν ἀγαπᾷτε πολὺ;

Εὐτύχιος.—Πολύ... πάρα πολὺ. ὅπως εἶναι δυνατόν.

Οὐρανία.—Τῆς τὸ εἶπατε ποτέ;

Εὐτύχιος.—Ὅχι.

Οὐρανία.—Νὰ ἔνα ὄνειρο ποὺ δὲν θὰ θέλετε νὰ
πραγματοποιηθῇ ποτέ.

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

Ἡ γυνὴ ἐν τῇ τέχνῃ.

Ὁ τεχνίτης καὶ ἰδιαιτέρως ὁ ζωγράφος δὲν ἀρκεῖ
νὰ εἶναι ἀπλὸς παρατηρητὴς τῆς φύσεως. ἀπαιτεῖ-
ται ἰδιαιτέρως νὰ παθάνεται καὶ νὰ παθάνεται
ἰσχυρῶς ὑπ' αὐτῆς· τὸ καθαρῶς ἀνθρωπιστικόν,
οὕτως εἰπεῖν, στοιχεῖον ἔχει μεγάλην σημασίαν ἐν
τῇ τέχνῃ καὶ ἀληθῶς τεχνίτης δύναται νὰ ὀνο-
μασθῇ μόνον ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον ὁ ὀργανισμὸς
τοῦ ἐπιτρέπει νὰ δοκιμάσῃ τὰς συγκινήσεις τῆς
ζωῆς, ν' ἀντιληφθῇ δηλαδὴ τὸ ἠθικὸν μέρος ἐκεῖ-
νου τὸ ὅποιον βλέπει.

Ἡ γυνὴ βεβαίως δὲν ἀντιλαμβάνεται καὶ δὲν αἰ-
σθάνεται κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ ἀπαράλλακτον τρόπον
ὅπως καὶ ὁ ἀνὴρ· εἰς ἄλλα ὀλιγώτερον, εἰς ἄλλα
ὅμως πολὺ βαθύτερον τοῦ ἀνδρὸς δύναται νὰ εἰσδύ-
σῃ· καὶ τὸ ἔργον τῆς ἐν τῇ τέχνῃ θὰ εἶναι πάντοτε
τοσοῦτον σπουδαιότερον ὅσον ἰδιαιτέρον εἶναι τὸ
στοιχεῖον τὸ ὅποιον προσθέτει εἰς αὐτήν. Διὰ νὰ
νοήσωμεν καὶ προπάντων διὰ νὰ μεταδώσωμεν καὶ
εἰς ἄλλους οἰκονομῶντες ἐντύπωνσιν πρέπει ἐν πρώτοις
νὰ τὴν ἔχοντες δοκιμάσῃ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ἢ τοῦλάχισ-
τον νὰ τὴν ἔχοντες προσαισθαιθῇ.

Αἱ γυναῖκες ἐπομένως—καὶ ὑπάρχουν τοιαῦται—
αἵτινες ἀπαρνοῦνται πάσας τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς
φυσικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ φύλου των, διὰ νὰ ἐπιδο-
θῶσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν λατρείαν τῆς Τέχνης,
εὐρίσκονται ἐν πληρεστάτῃ πλάνῃ. Πρέπει νὰ ὑπάρ-
χῃ, λέγει ἡ κ. Βρετὸν, τῆς ὁποίας συνοψίζομεν τὰς
ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἰδέας, πρέπει νὰ ὑπάρ-
χῃ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας πάσης κορασίδος ἡ
ἐλπίς τοῦ κοινοῦ μέλλοντος· δύο ὑπάρξεις, ἡ ὁποία
ἐξιδανικεῖ πᾶν πρᾶγμα, καὶ ἡ μητρικὴ τρυφερό-
της ἡ ὁποία ἀρχίζει μὲ τὴν πρώτην κούκλαν, εἶναι

τὸ ἐνστιγματικώτερον αἶσθημα τῆς γυναικὸς· δὲν
φοῖσσει μυστηριωδῶς, πολὺ πρὶν τῆς ἰδέας τοῦ ἔρω-
τος, εἰς τὸ παρθενικώτερον ὄνειρόν της;

Πραγματικῶς ὁ ἔρως εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς
τῆς καὶ ἡ μητρότης ὁ σκοπὸς τοῦ ἔρωτός της. Ἡ
φύσις γνωρίζει τί κάμνει ὅταν περιβάλλῃ τὴν κό-
ρην μὲ ὅλην τὴν καλλονὴν τῆς καὶ τὰ θελγητρὰ
τῆς εἰς τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν ὁ ἀνὴρ εὐρίσκεται ἐν
πάσῃ αὐτοῦ τῇ δυνάμει· ἐξῆνθαι ὅλην αὐτῆς τὴν
δρυσρότητα διὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ φιλῆμα τοῦ ζωο-
γονοῦ· ἐξοργάνει τὸ στήθος αὐτῆς διότι τὸ θρεπτι-
κὸν γάλα θὰ ρεύσῃ ἐκεῖθεν μίαν ἡμέραν ἐντὸς μικ-
κύλου ἀκορέστου στόματος· περιβάλλει τὴν νεότητά
τῆς μὲ ποιητικώτερα ἐνσώματα διὰ νὰ τὰ διηγήται·
καὶ τὰ ψαλλῇ κατόπιν εἰς τὸ χαριτωμένον νήπιον,
ποὺ θὰ κοιμίζῃ ἐπὶ τῶν γονάτων της. Τότε καὶ αἱ
ἀθωότεραι φιλαρέσκειαι θὰ λησμονηθῶσι, διότι ὁ
σκοπὸς πλέον ἐπετεύχθη, καὶ τὰ μαργαριτάρια πε-
ριδέραια, ποὺ τόσον ἡγάπα, θάντικατασταθῶσι ὑπὸ
δύο μικρῶν βραχιόνων ἐν τῇ περιπτύξει τῆς
πρώτης θωπείας. Ἡ μητρότης εἶναι ἡ ὠραιότερα
καὶ ὑγιειντέρα δόξα τῆς γυναικὸς, εἶναι τὸ ὄνειρον
τοῦ ἔρωτος ἐνσαρκούμενον, εἶναι ἡ ἀκένωτος χρυσο-
πηγή, ὅπου ἡ γυναικεῖα Τέχνη θὰ ἀντλή διαπαντός
τὰς καθαρώτερας τῆς ἐμπνεύσεις.

Βεβαίως καὶ τὰ λογικώτερα ὄνειρα τῆς γυναι-
κὸς πολλάκις δὲν πραγματοποιοῦνται καὶ ἡ ἀπο-
γοήτευσις δηλητηριάζει ὅχι μίαν καρδίαν τρυφεράν.
Ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν ἡ Τέχνη, ἀγνὴ καὶ παρήγο-
ρος, προσκομίζει τὴν ἡδυτέραν μερίδα τοῦ ἰδανι-
κοῦ βαλσχαμοῦ εἰς τὴν ἀπηλπισμένην, ποὺ βλέπει
ἀπορριπτόμενα τὰ προσφιλέστερά της ὄνειρα.

Προπάντων διὰ τὰς καλλιτέχνιδας, τὰς ὁποίας
δὲν ἠνύνησεν ἡ πενιχρὰ τύχη, ἡ Τέχνη ἀποβαίνει
μοναδικὸν στήριγμα καὶ μέσον νὰ ἐπαρκῶσι τιμίως
εἰς ζωάκειαν. Διότι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ὕλικου βίου
ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αὐξάνουσι, καὶ αἱ ἀπολαυαὶ
τῆς γυναικὸς, εἰς πάσας τὰς βιοτεχνίας καὶ οἰασθή-
ποτε ἄλλας θέσεις, κατὰ τὸ ἥμισυ μικρότεροι τοῦ
ἀνδρὸς διὰ τὸ αὐτὸ ποσὸν ἐργασίας, καθιστῶσι τὴν
θέσιν αὐτῆς θλιβεράν καὶ ἐπικίνδυνον. Πόση ἀνταρ-
χισις δύναται νὰ ἐπέλθῃ διὰ τῆς ἐπιτηδεύσεως τῆς
ζωγραφικῆς αἵφνης, ἡ ὁποία κατ' οὐδὲν ἄλλως τε
παραβιάζει τὴν ἐξάσκησιν τῶν οὐκῶν ἢ μητρικῶν
καθηκόντων τῆς γυναικὸς καὶ ἐν γένει τῶν διαφέ-
ρων αὐτῆς οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων;

Κανεὶς βεβαίως σήμερον πλέον δὲν ἀρνεῖται ὅτι ἡ
γυνὴ δύναται νὰ αἰσθάνεται, νὰ γαπῇ, νὰ φρονιῶνται,
καὶ νὰ θυσιάζεται ἀκόμη. Ἀλλὰ τοσάκις ἔχουν πα-
ραστήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν, ὥς τὴν δύναμιν
αἵφνης τοῦ νὰ ἐγείρῃ τις ἐκείτον χιλιόγραμμα διὰ τε-
ταμένον βραχίονος, ὥστε κατήντησεν ἐπὶ τέλους νὰ
θεωρῇ ἐκυτὴν ἀνίσχυον νὰ φαντασθῇ ἔργον, ἀληθι-
νὸν καὶ ἀντάξιον αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Ἐνεκα τοῦ-
του δυσπιστεῖ πρὸς τὸν ἴδιον ἐκυτὸν της, καὶ καλὸν